

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupen JUDr. Luciou Madleňákovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Nádražní 381/9, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 22. 6. 2021, č. j. 65 A 116/2020 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soudem ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Lucii Madleňákové, Ph.D., advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4 114 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2020, č. j. KUOK 120376/2020. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerov (dále též „povinný subjekt“) ze dne 15. 10. 2020, č. j. MMPř/215931/2020/VaP, kterým povinný subjekt s poukazem na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“) odmítl žalobcovu žádost o informace požadující poskytnutí informací o nejširším časovém rozpětí, v němž byl zbudován dům s pečovatelskou službou na adrese U Žebračky 576/18 v Přerově (dále též „informace“). Krajský soud shledal, že povinný subjekt

i žalovaný požadované informace správně podřadili pod výlukou uvedenou v § 2 odst. 4 informačního zákona. Jejich výklad odpovídá smyslu daného ustanovení, resp. judikaturě Nejvyššího správního soudu, která umožňuje požadované informace neposkytnout za situace, kdy povinný subjekt takovou informací nebyl povinen disponovat, což bylo splněno i v daném případě. Krajský soud uzavřel, že povinný subjekt neměl povinnost disponovat žalobcem požadovanou informací o termínu zbudování předmětné stavby. Dovodil proto, že postup správních orgánů odpovídal zákonu. Neshledal důvodné ani podpůrné námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasil s posouzením provedeným krajským soudem a správními orgány. Stěžovatel je názoru, že mu měly být požadované informace poskytnuty. Postupem soudu a správních orgánů došlo k nepřipustnému zúžení práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod, porušení bodu 13 preambule směrnice 2003/98, zásad uvedených v § 2 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 141/2011 a dále bodů 61, 64 a 66 nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20. Stěžovatel dále v kasační stížnosti polemizoval s dílčími závěry rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů, a dovozoval jejich nepřipadnost. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s rozsudkem krajského soudu. Dále rozvedl svou argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě. Napadený rozsudek považuje za správný, srozumitelný a dostatečně odůvodněný. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[6] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne

pokračování

11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76.

[7] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námitky za nedůvodné, resp. z jakých důvodů žalobu zamítl. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Ostatně sám stěžovatel s argumentací krajského soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Nejvyššímu správnímu soudu nic nebrání věcně přezkoumat správnost těchto úvah. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, atd.). Nejvyšší správní soud dodává, že není povinností krajského soudu reagovat na každý argument obsažený v žalobě, resp. vypořádat souhrnně veškerou existující judikaturu. Soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). V souladu s uvedeným krajský soud postupoval.

[8] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám dovozujícím nesprávné právní posouzení. Povinnost orgánů veřejné moci poskytovat informace vyplývá primárně z čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Na uvedené ústavní vymezení navazuje informační zákon, který ukládá povinným subjektům (není přitom sporné, že je jím mj. i nynější povinný subjekt) povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti (srov. § 1 informačního zákona). Tato povinnost však není bezbřehá. Informační zákon poskytnutí některých informací explicitně vylučuje. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se např. povinnost povinného subjektu poskytovat informace nedotýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že správní orgány a krajský soud správně dovodily, že požadované informace spadají pod výlukou dle § 2 odst. 4 informačního zákona. Výlukou z práva na informace zakotvenou v § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jejího účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé obraceli v režimu uvedeného zákona s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže neurčené věci, provedení právního výkladu, vytvoření nebo obstarání nové informace, kterou povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat – právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70, ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, a komentář od autorského kolektivu Jelínková, Tuháček. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Wolters Kluwer, 2017, přístupný např. v systému ASPI).

[10] V označeném rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, k uvedené výluce Nejvyšší správní soud uvedl, že *„prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo*

o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. (...) V případě splnění uvedených základních předpokladů je dále nutno nalézt vhodné rozhraní mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“. (...) Je přitom zřejmé, že nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odpíráno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“).

[11] Jak správně dovodil krajský soud, podstatou dané věci je otázka, zda byl povinný subjekt povinen vyvozovat vlastní závěry z podkladů, kterými sám nedisponuje a tyto závěry následně poskytnout žadateli jako informaci postupem podle informačního zákona. Pokud povinný subjekt popřel, že by měl ve své dispozici informace o časovém rozpětí, v němž byl zbudován dům s pečovatelskou službou, a zároveň v řízení nevyšel najevo opak (první předpoklad), je nutné dále zkoumat, zda povinný subjekt nebyl povinen tuto informaci mít. Ze stěžovatelem akcentovaných ustanovení stavebního zákona (§ 100 a § 132 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění) taková explicitní povinnost pro povinný subjekt nevyplývá. Uvedená ustanovení neukládají povinnému subjektu disponovat požadovanou informací (informací o nejširším časovém rozpětí, v němž byl zbudován předmětný objekt). Je pravdou, že uvedená informace by mohla vyplývat ze stavebního deníku, tím však nebyl povinný subjekt povinen disponovat. Jak správně uvedl krajský soud, povinnost vést stavební deník v době vydání stavebního povolení byla zakotvena v § 53 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebním řádu, v rozhodném znění a náležela „organizaci provádějící stavbu“, tj. stavebníkovi. Stavební úřad měl toliko dle § 132 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění povinnost evidovat a ukládat stavební povolení spolu s veškerými písemnostmi týkajícími se stavebního povolení, kolaudační rozhodnutí a jiná opatření týkající se staveb. Stěžovatel přitom neoznačil žádné jiné ustanovení, ze kterého by taková povinnost měla plynout, přičemž ani soudu není takové ustanovení známo. Povinný subjekt tedy neměl povinnost disponovat stěžovatelem požadovanou informací (druhý předpoklad ve smyslu výše uvedené judikatury). I podle názoru kasačního soudu přitom nebylo povinností správních orgánů vyžadovat si informace po jiných subjektech (např. orgánech archivní služby) a na základě jimi poskytnutých informací zpracovat informaci novou a tu poté poskytnout stěžovateli. Není úkolem povinného subjektu vyžadovat dokumenty od jiných úřadů, ty následně hodnotit, resp. vytvářet z vyžádaných a poskytnutých údajů nové informace. Takový postup spadá pod výlukou uvedenou v § 2 odst. 4 informačního zákona (viz výše). V podrobnostech odkazuje kasační soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, které odpovídají smyslu a účelu § 2 odst. 4 informačního zákona a navazující judikatuře.

[12] Pokud stěžovatel poukazoval na náleze Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 3339/20, konstatuje soud předně, že v něm nebyla řešena identická skutková a právní situace. Uvedený náleze posuzoval situaci, ve které povinný subjekt podmiňoval poskytnutí informací zaplacením značné finanční úhrady (v řádech desítek miliónů korun českých) z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací. Jelikož žadatel úhradu nezaplatil, žalovaný jeho žádost odložil. Optikou uvedených skutečností je třeba nahlížet na východiska uvedeného nálezu, vč. těch obsažených v bodech 61, 64 a 66. Soud dodává, že v nich se Ústavní soud nevyjádřil v tom smyslu, že by postup správních orgánů a krajského soudu v dané věci bylo třeba považovat za nezákonný. V uvedených bodech Ústavní soud akcentoval nutnost profesionálního přístupu povinných subjektů a vytkl veřejné správě, že odrazuje žadatele od realizace svého základního

pokračování

práva na informace (v daném případě stanovením nepřiměřeně vysokých úhrad), a tím brání ve faktickém poskytnutí informací, jimiž disponuje, k čemuž zdůraznil, že je i sám zveřejňuje. „Absurdnost uplatněných obstrukčních praktik navíc nabývá na rozměru nejen ve vztahu k opakovanému prohlášení žalovaného o jeho vlastním zveřejňování (částečně totožných) informací o své činnosti a stavu kriminality. Minimálně některými z požadovaných informací totiž evidentně disponuje, ačkoliv jejich vyhledání pro stěžovatele považoval za tak časově náročné, že by údajně musel na delší dobu přerušit svoji běžnou činnost, navíc je však zřejmé, že ani tyto informace se stěžovatelem nebyl ochoten sdílet. (...) Nezbytvá proto než apelovat na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů tak, jak jsou zakotveny ve správním řádu, zejména na povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc, či jen projevit ochotu pomoci. Maximální možná míra partnerství a spolupráce, které je možné využít zejména při vyřizování informační agendy vyznačující se velkou mírou neformálnosti oproti klasickým řízením před správními orgány, může vést k maximálnímu naplnění práva na informace při minimalizaci zátěže povinných subjektů, které mohou ze vzájemné komunikace (i krátkou cestou) rovněž profitovat. Nelze samozřejmě vyloučit, že se povinné subjekty nevyhnou jisté míře kverulantství či šikanózního výkonu práva ze strany některých žadatelů. Je ovšem především na zdatnosti a profesionalitě každého z nich, jak se s danou situací v mezích zákona dokáží vypořádat, vyloučeny přitom nejsou ani prostředky obrany proti zneužití práva (...).“

[13] V nyní posuzované věci přitom povinný subjekt žádosti nevyhověl z důvodu neexistence požadované informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, přičemž i Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že danou informaci lze pod uvedenou výlukou podřadit. Bylo zjištěno, že povinný subjekt předmětnou informaci nemá, současně nemá ani povinnost ji mít, přičemž nemá ani za povinnost tuto informaci vyžadovat z jiných zdrojů, resp. zaujímat názory na informace získané stěžovatelem z jiných zdrojů, příp. z takových informací cokoli vyvozovat, tzn. *de facto* vytvářet informaci novou (viz výše). Postup správních orgánů neporušoval ani bod 13 preambule směrnice 2003/98 ES. Z tam uvedené možnosti provádět „výtahy z existujících dokumentů“ nelze dovozovat povinnost vytvářet nové informace, resp. povinnost vyžadovat informace od jiných subjektů a ty následně hodnotit. Ze spisu přitom nelze dovodit, že by postup správních orgánů nerespektoval zásady správního procesu (§ 2 a násl. správního řádu). Z ničeho nevyplývá, že by se správní orgán nesnažil vyjít stěžovateli vstříc, resp. že by dokonce účelově bránil v získání informací. Ze spisu k tomu vyplývá, že povinný subjekt stěžovateli poskytl informace, resp. listiny, kterými k dané stavbě disponoval. Stěžovateli bylo poskytnuto mj. i stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, tedy stěžejní listiny dokládající realizaci dané stavby. Bylo mu současně sděleno, že dalšími listinami (s ohledem na dobu, která uplynula od realizace stavby; více než 30 let) nedisponuje, přičemž průběh stavby může rekonstruovat pouze na základě dokumentů, jimiž disponuje. Odkázal jej dále na možnost získat informace z jiných zdrojů, např. ze státních archivů, čehož stěžovatel i využil. Nelze souhlasit ani s tím, že by správní orgány a krajský soud nerespektovaly judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ve stěžovatelem akcentovaných rozhodnutích (rozsudky ve věcech sp. zn. 1 As 141/2011, sp. zn. 6 As 136/2014, sp. zn. 8 As 9/2013, sp. zn. 1 As 59/2013) nebyla řešena identická situace, přičemž ani z obecných východisek dané judikatury nevyplývá nezákonnost postupu krajského soudu a správních orgánů. Ani z pozdější judikatury (např. rozsudky ve věcech sp. zn. 9 As 124/2016, sp. zn. 7 As 314/2016, sp. zn. 9 As 257/2017 atp.) nevyplývá opora pro výklad stěžovatele. Z judikatury nevyplývá, že by povinný subjekt měl bezpodmínečnou povinnost poskytovat informaci, kterou nemá, a současně nemá ani povinnost ji mít. I shora označená komentářová literatura stojí na závěru žalovaného a krajského soudu, že jestliže se žadatel domnívá, že určitá informace existuje (např. záznam z nějakého jednání), přičemž tomu tak není (a zároveň není dána povinnost, aby takový záznam vznikl), pak povinnému subjektu nezbytvá, než žádost odmítnout z důvodu neexistující informace. Jestliže pak žadatel požaduje vytvoření např. právní analýzy, analýzy dat shromážděných při rozhodovací činnosti povinného subjektu apod., jedná se o požadavek na vytváření nových informací, a tedy důvod odmítnutí

žádosti opřený o § 2 odst. 4 informačního zákona (viz Jelínková, Tuháček. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 2 informačního zákona).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal, že by došlo k nepřipustnému zúžení práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. V tomto ohledu se plně ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. I v dalších ohledech odkazuje kasační soud na odůvodnění rozsudku krajského soudu a podpůrně i rozhodnutí správních orgánů, neboť mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Z tohoto důvodu nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací. Nejvyšší správní soud dodává, že neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit.

[15] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, samo o sobě neznámá, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[16] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[18] Stěžovateli byla ustanovena zástupkyně z řad advokátů, JUDr. Lucia Madleňáková, Ph.D. Podle § 35 odst. 10 věty první s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele v řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (seznámení se s věcí, resp. převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to ve výši 3 100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 cit. vyhlášky] a náhradu hotových výdajů paušální částkou za úkon právní služby ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 4 téže vyhlášky). K této částce je třeba připočítat daň z přidané hodnoty v zákonné výši. Celková odměna ustanovené zástupkyně tedy činí 4 114 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku (obdobně srov. řízení ve věci sp. zn. 4 Azs 102/2021).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu